

Arrest

nr. 78 308 van 29 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 december 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 januari 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, komt op 27 juli 2008 België binnen en dient een asielaanvraag in op 28 juli 2008.

Op 14 januari 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekster dient verschillende aanvullingen in.

Op 17 april 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 28 mei 2009 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaard en wordt verzoekster in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 6 december 2011 geeft de arts-adviseur haar advies inzake de gezondheidstoestand van verzoekster.

Op 14 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.01.2009 werd ingediend door:

B., S. (R.R.: 080102150236)

nationaliteit: Kosovo

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 28.05.2009, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Hef aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Er worden medische elementen aangehaald voor verzoekster B., S.. De Arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 06.12.2011 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde:

"Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Kosovo.

De betrokkene kan reizen.

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat mantelzorg op dit ogenblik (nog steeds) strikt medisch vereist is bij de betrokkene.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Kosovo."

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijke opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Kosovo.

Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

De gezondheidszorg in Kosovo wordt georganiseerd op drie niveaus, gekenmerkt door een toenemende graad van specialisatie. Er wordt gewerkt via een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is, Kosovo kent vooralsnog geen publieke ziekteverzekering, maar de gezondheidszorgen worden geleverd en gefinancierd door de overheid vanuit het algemene budget.

Op het vlak van medicatie wordt gewerkt met een lijst van essentiële medicijnen, gebaseerd op de door de WHO ontwikkelde modellijst. De beschikbaarheid van de medicijnen op deze lijst wordt

gegarandeerd door de regering en de medicijnen worden gratis aan de personen die ze nodig hebben verschaft.

Wat zorg en medicatie betreffen, kunnen personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand, kinderen tot de leeftijd van 15 jaar, personen ouder dan 85 jaar en mensen met een chronische ziekte en mensen met een handicap genieten van gratis zorg en medicatie/ Als verzoekster er niet in slaagt het benodigde inkomen uit arbeid te verwerven, zal betrokkene via deze weg van de nodige zorg verzekerd zijn.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Kosovo - het land waar zij tenslotte meer dan 27 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp. Bovendien verklaarde verzoeker tijdens haar asielaanvraag dat onder andere 8 broers en zussen in Kosovo wonen. Aangezien haar vader €3000 kon betalen voor haar reis (eigen verklaring tijdens de asielprocedure) kan aangenomen worden dat ze hulp kan bekomen voor (tijdelijke) financiële hulp.

De bewering dat ingewikkelde behandelingen en lange termijnbehandelingen niet in voldoende mate beschikbaar zijn en dat haar behandelend geneesheer te Prishtina in 2005 vaststelde dat behandeling van de aandoening in Kosovo niet mogelijk was kan niet aanvaard worden gezien er verwezen dient te worden naar de gesloten omslag waarin wordt verduidelijkt dat behandeling en opvolging van de medische aandoening van verzoekster beschikbaar zijn in Kosovo.

Volgens verzoekster is alternatieve mantelzorg aangepast aan de noden van de gezondheidstoestand van verzoekster niet of nauwelijks beschikbaar in Kosovo. Volgens de evaluatie van de Arts-adviseur blijkt echter niet dat mantelzorg op dit ogenblik (nog steeds) strikt medisch vereist is bij de betrokkene (zie gesloten omslag). Er wordt bovendien niet vermeld op welke bronnen de bovenstaande bewering is gebaseerd, noch worden er bewijzen aangebracht dat deze algemene stelling op de individuele situatie van betrokkene van toepassing is.

De advocaat van betrokkene stelt in het verzoekschrift dat betrokkene afkomstig is van een klein dorp en dat de toegang naar de hoofdstad Prishtina niet eenvoudig is. Er worden in het verzoekschrift echter geen bewijzen aangebracht die deze bewering ondersteunen. Tevens blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat zij Kosovo reeds geruime tijd heeft verlaten om zich in een ander land te vestigen. Het gegeven dat betrokkene haar herkomstregio verliet om naar een ander land te verhuizen, toont alleszins aan dat zij heden geen hechte banden meer heeft met een specifieke regio in haar land van herkomst, en zich bijgevolg kan vestigen op een plaats / in een regio in Kosovo in de nabijheid van de benodigde infrastructuur. De toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen is bijgevolg voldoende gegarandeerd.

Wat betreft de bewering dat de Kosovaarse economie zich in een overgangsfase bevindt, dat de gezondheidszorg met veel tekortkomingen kampt, dat het systeem van doorverwijzing mank loopt en dat er nog veel werk is op het gebied van de uitbouw, modernisering en structurering van de gezondheidszorg en de bewering dat de financiering van de gezondheidszorg niet steeds op de eerste plaats komt dient er verwezen te worden naar het volgende.

"Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons.t/Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y/Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/ Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Moslim/Turkije, § 68)."

In het verzoekschrift haalt betrokkene aan dat er in het land van herkomst geen gelijkwaardige zorgen beschikbaar zijn. Het gaaf er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. Daarnaast geldt ook nog het volgende: "(...) L'article 3 ne fait pas obligation à l'Etat contractant de pallier lesdites disparités en fournissant des soins de santé gratuits et illimités à tous les étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire. »

Verder kan betrokkene een beroep doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration(IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : de verwijzing naar de Kosovaarse economie, de verwijzing naar de sociaal-economische problemen in Kosovo) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2008 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

(...)

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkenen te willen overhandigen.

(...)."

Op 17 januari 2012 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) genomen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL: Schending van de rechten van verdediging.

Sinds de wetswijziging waarbij de mogelijkheid om repliekmemoire in te dienen na inzage van het administratief dossier werd afgeschaft, dient elke verzoekende partij al haar argumenten in het inleidend verzoekschrift te vermelden.

Dit wil zeggen dat zij in de mogelijkheid moet zijn om over alle elementen van het dossier te beschikken om met kennis van zaken het beroep te kunnen indienen.

Dat verzoekster op 12 januari 2012 bij brief van haar advocaat aan gedaagde een integrale kopie van het dossier opvroeg zich steunend op de wet openbaarheid van bestuur (stuk 2).

Dat verzoekster geen kopie van het dossier noch een inzage ervan heeft verkregen.

Dat dit in casu belangrijk is blijkt uit het gegeven dat in de bestreden beslissing en in de bijlage uitgaande van de medische adviseur verwezen wordt naar ondermeer 'informatie beschikbaar in het administratief dossier', welke cruciaal is voor de beoordeling van de bestreden beslissing.

Door het feit dat verzoekster er geen kennis van heeft kan zij zich niet naar behoren verdedigen.

Dat zij derhalve niet met kennis van zaken beroep kan indienen tegen de beslissing en haar rechten van verdediging geschonden zijn,

Dat deze vaststelling enkel en alleen volstaat om te besluiten tot nietigverklaring van de bestreden beslissing."

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de rechten van de verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vluchtelingenwet. De verwerende partij geeft vervolgens een overzicht van de procedure inzake de openbaarheid van bestuur, conform de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur (hierna: de wet van

11 april 1994). De verwerende partij citeert de artikelen 4, 5 en 6 van deze wet. De verwerende partij benadrukt dat de beslissingen of eventuele beweerde problemen met een vraag tot inzage in een dossier op basis van de wet van 11 april 1994 en de eventuele klachten hieromtrent dan ook niet in het raam van huidige procedure kunnen worden beoordeeld. Op basis van deze wet kan enkel een verzoek tot heroverweging en een vraag om advies bij de Commissie voor toegang tot bestuursdocumenten worden ingediend, overeenkomstig artikel 8, § 2 van deze wet. Tegen een beslissing na deze heroverwegingsprocedure staat een beroep open bij de Raad van State.

Hieruit blijkt volgens de verwerende partij duidelijk dat de openbaarheidsprocedure volledig losstaat van de huidige beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekster kan haar rechten van verdediging aangaande de problematiek van inzage in het administratief dossier laten gelden via de wettelijk voorziene procedure.

De verwerende partij laat voorts gelden dat in het kader van de wet van 11 april 1994 een gemotiveerde en schriftelijke aanvraag dient overgemaakt te worden aan de bevoegde persoon van de Dienst Vreemdelingenzaken, indien men inzage wenst in een dossier. Deze schriftelijke aanvraag kan enkel per fax of per e-mail geschieden. In overeenstemming met hetgeen bepaald in de wet van 11 april 1994 beschikt de Dienst Vreemdelingenzaken vervolgens over een termijn van dertig dagen om op het verzoek tot inzage in te gaan. *In casu* heeft verzoekster haar verzoek per brief gericht tot de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 januari 2012. Kennelijk meende zij reeds op 23 januari 2012, tien dagen later, hierop een antwoord te moeten hebben ontvangen. Verzoekster diende evenwel het verstrijken van de wettelijke termijn van dertig dagen af te wachten alvorens in haar verzoekschrift van 23 januari 2012 kritiek te geven op het feit dat nog geen antwoord was gekomen. De verwerende partij laat gelden dat verzoekster zich dan ook geenszins dienstig kan beroepen op de schending van het recht van verdediging, aangezien de bij wet voorziene termijn niet verstreken was bij het indienen van haar verzoekschrift.

2.1.3. Uit het administratief dossier blijkt dat de raadsman van verzoekster op 12 januari 2012 een schrijven richtte aan de verwerende partij om een afschrift te ontvangen van het volledig dossier en daarbij verwees naar de Wet Openbaarheid van Bestuur. De verwerende partij betwist niet dat verzoekster geen kopie heeft ontvangen van het dossier vooraleer huidig beroep werd ingediend.

In zoverre verzoekster met haar uiteenzetting in haar verzoekschrift het feit wil aanvechten dat zij tot op heden geen kopie heeft ontvangen van het dossier of het feit dat zij tot op heden geen inzage heeft verkregen in het dossier, dient te worden verwezen naar de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, B.S. 30 juni 1994.

Artikel 4, lid 1 van bovenvermelde wet bepaalt: *“Het recht op het raadplegen van een bestuursdocument van een federale administratieve overheid en op het ontvangen van een afschrift van het document bestaat erin dat eenieder, volgende de voorwaarden bepaald in deze wet, elk bestuursdocument ter plaatse kan inzien, dienomtrent uitleg kan krijgen en mededeling in afschrift ervan kan ontvangen.”*

Artikel 8, § 2 van deze wet bepaalt vervolgens: *“Wanneer de verzoeker moeilijkheden ondervindt om de raadpleging of de verbetering van een bestuursdocument te verkrijgen op grond van deze wet, kan hij een verzoek tot heroverweging richten tot de betrokken federale administratieve overheid. Tezelfdertijd verzoekt hij de Commissie een advies uit te brengen. De Commissie brengt haar advies ter kennis van de verzoeker en van de betrokken federale administratieve overheid binnen een termijn van dertig dagen na ontvangst van het verzoek. Bij ontstentenis van kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn wordt aan het advies voorbijgegaan. De federale administratieve overheid brengt binnen vijftien dagen na ontvangst van het advies of na verloop van de termijn waarbinnen kennis moest worden gegeven van het advies, haar beslissing tot inwilliging of afwijzing van het verzoek tot heroverweging ter kennis van de verzoeker. Bij ontstentenis van kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, wordt de overheid geacht een beslissing tot afwijzing te hebben genomen. Tegen deze beslissing kan verzoeker beroep instellen overeenkomstig de wetten op de Raad van State, gecoördineerd bij koninklijk besluit van 12 januari 1973. Het beroep bij de Raad van State is in voorkomend geval vergezeld van het advies van de Commissie.”*

Uit de wet van 11 april 1994 blijkt bijgevolg dat verzoekster haar grieven dient te richten tot de Commissie en dat er een beroepsmogelijkheid is bij de Raad van State. Uit het bestaan van de geëigende procedure blijkt dat de verzoekster zich met deze grieven niet kan richten tot de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is voor betwistingen inzake de wet van 11 april 1994.

Bovendien wordt opgemerkt dat in de beschikking van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 februari 2012 tot oproeping voor de zitting uitdrukkelijk wordt gesteld dat het administratief dossier is ingediend en kan geraadpleegd worden. Verzoekster en haar advocaat konden bijgevolg het rechtsplegingsdossier en het administratief dossier eveneens ter griffie van de Raad inkijken. Er dient op gewezen te worden dat, hoewel de mogelijkheid om een repliekmemoirie in te dienen werd afgeschaft, er nog steeds mondeling repliek kan gegeven worden ter zitting inzake de nota en inzake eventuele informatie waarvan verzoekster pas kennis zou hebben genomen na raadpleging van het administratief dossier. Verzoekster toont met deze uiteenzetting geen schending aan van de rechten van verdediging in de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die door deze beschikking worden gewaarborgd.

Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

Het eerste middel is, in de mate waarin het onvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 10 van de wet betreffende de rechten van de patiënt van 22 augustus 2002, Schending van artikel 8 Europees Verdrag Rechten van de Mens.

Dat art. 10 van de Wet betreffende de rechten van de patiënt van 22 augustus 2002 als volgt luidt:

Art.10, § 1. ‘De patiënt heeft recht op bescherming van zijn persoonlijke levenssfeer bij iedere tussenkomst van de beroepsbeoefenaar en inzonderheid betreffende de informatie die verband houdt met zijn gezondheid.

De patiënt heeft recht op respect voor zijn intimiteit. Behoudens akkoord van de patiënt, kunnen enkel de personen waarvan de aanwezigheid is verantwoord in het kader van de dienstverstrekking van de beroepsbeoefenaar, aanwezig zijn bij de zorg, de onderzoeken en de behandelingen.

§ 2. Geen inmenging is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover het bij wet is voorzien en nodig is voor de bescherming van de volksgezondheid of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen.’

Dat ingevolge deze wet medische gegevens nooit aan derden kunnen worden afgeleverd behalve als het gaat om een andere beroepsbeoefenaar eveneens gebonden door het medisch beroepsgeheim.

Dat in huidig dossier in de bestreden beslissing door de dossierbehandelaar en de attaché die de beslissing heeft genomen, met name S. G. kennis is genomen van het medisch verslag van dokter K. G., Arts-adviseur, wat blijkt uit het feit dat in de bestreden beslissing de conclusie geciteerd wordt die dokter Goorts in haar advies van 6.12.2011 geeft en die deel uitmaakt van dat advies dat in een gesloten omslag aanwezig is, wat bevestigt dat de dossierbehandelaar kennis heeft genomen van wat in de ‘gesloten’ omslag aanwezig was, met inbegrip ook van de diverse medische elementen die in het advies aanwezig waren. In het advies staat uitdrukkelijk vermeld welke de ziekte van verzoekster was en dit is een medisch gegeven dat enkel bestemd is voor de beroepsuitoefenaars van de geneeskunde.

Er is bijgevolg een inmenging van een niet beroepsbeoefenaar van de geneeskunde in de medische gegevens van verzoekster wat een schending uitmaakt van vermeld artikel 10 van de wet betreffende de bescherming van de rechten van de patiënt en van artikel 8 EVRM.

De oplossing voor deze problematiek bestaat er in dat de adviserende geneesheer in een apart schrijven zijn conclusie formuleert zonder enige verwijzing naar specifieke medische gegevens die betrekking hebben op verzoekster en dat er bijgevolg in het advies een onderscheid wordt gemaakt tussen de persoonlijke medische gegevens en de conclusie.

Dat derhalve de bestreden beslissing werd genomen terwijl de persoonlijke levenssfeer werd geschonden van verzoekster.

Dat zulks een beslissing de openbare schendt en derhalve dient te worden nietig verklaard.

De bestreden beslissing schendt don ook de vermelde wetsartikels en dient vernietigd te worden.”

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat artikel 10 van de wet van 22 augustus 2002 betreffende de rechten van de patiënt uitdrukkelijk voorziet dat bij wet uitzonderingen kunnen worden voorzien voor zover deze gerechtvaardigd zijn. Ter zake merkt de verwerende partij op dat niet wordt betwist dat de vreemdelingenwet inderdaad voorziet dat de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt beoordeeld door de gemachtigde van de staatssecretaris, en niet door een adviserend geneesheer. De verwerende partij benadrukt dat niet wordt betwist dat de vreemdelingenwet van openbare orde is. Uit de lezing van artikel 10 van de wet van 22 augustus 2002 betreffende de rechten van de patiënt blijkt trouwens impliciet dat het de patiënt zelf is die zijn akkoord moet geven. Dit akkoord blijkt uit het feit dat het medisch attest door verzoekster zelf werd overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat verzoekster ter zake afstand deed van haar privacy en er zich bewust van moest zijn dat, overeenkomstig de wettelijke bepalingen, de gemachtigde van de staatssecretaris kennis zou nemen van het voorgelegde attest. Verzoekster heeft volgens de verwerende partij dan ook geen belang bij de kritiek.

2.2.3.1. De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op het ogenblik van de bestreden beslissing luidde dit artikel als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”

Uit artikel 9ter, § 1, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, blijkt dat de vreemdeling die zinnens is een aanvraag op grond van dit artikel in te dienen, samen met de aanvraag onder meer alle nuttige inlichtingen indient aangaande zijn ziekte en een standaard medisch getuigschrift dat de ziekte vermeldt, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Dit artikel voorziet tevens dat de beoordeling van onder meer het in het eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vermelde risico en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft.

Er dient op gewezen te worden dat verzoekster de vrije keuze had om een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen of niet. Indien zij van mening was, zoals *in casu*, dat het nuttig was om zulke aanvraag in te dienen, diende zij de in artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorgeschreven procedure te volgen. Verzoekster heeft dus vrijwillig informatie die verband houdt met haar gezondheid overgemaakt aan het bestuur. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bevat garanties dat er op voorzichtige wijze moet worden omgesprongen met deze informatie. In dit artikel wordt er uitdrukkelijk op gewezen dat artikel 458 van het Strafwetboek inzake de schending van het beroepsgeheim van toepassing is op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen. Waar verzoekster in het middel bezorgdheid uit over het feit dat de gemachtigde attaché die *in casu* kennis genomen heeft van het dossier, niet gebonden is door het medisch beroepsgeheim, wordt dit dus ontkracht door artikel 9ter, § 6 van de vreemdelingenwet. Ook de gemachtigde van de staatssecretaris is gebonden door het beroepsgeheim wat betreft de medische gegevens waarvan hij in de uitoefening van zijn ambt kennis krijgt.

Gezien de omstandigheid dat verzoekster vrijwillig medische informatie heeft overgemaakt aan het bestuur, dat deze medische informatie werd beoordeeld door een arts en dat de gemachtigde van de staatssecretaris, die kennis heeft genomen van deze beoordeling door de arts gebonden is door het beroepsgeheim, rijst de vraag of artikel 9ter van de vreemdelingenwet wel een inmenging inhoudt in verzoeksters uitoefening van haar recht op bescherming van haar persoonlijke levenssfeer betreffende de informatie die verband houdt met haar gezondheid. Alleszins blijkt uit artikel 11 van de wet van 22 augustus 2002 betreffende de rechten van de patiënt dat verzoekster het recht heeft een klacht in verband met de uitoefening van haar rechten toegekend door deze wet, neer te leggen bij de bevoegde ombudsfunctie. Dit is niet de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.2.3.2. In de mate waarin verzoekster meent dat de gevolgde werkwijze een schending inhoudt van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), wordt het volgende opgemerkt. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de

openbare orde en het voorkomen van straffbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Voor zover er *in casu* een inmenging zou zijn in het privéleven van verzoekster, dient te worden vastgesteld dat deze bij wet is voorzien door artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat deze inmenging minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, namelijk de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid. Dit is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het aan de Verdragsluitende Staten toe de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

"DERDE MIDDEL : Schending van artikel 9ter §2 en 9ter §3, 3° van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van de ratio legis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending artikel 3 EVRM. Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Het attest van dokter Goorts steunt zich op de Med CIO-databank van het internationaal SOS van 20.10.2011. Uit de voetnoot bij deze vermelding stelt dokter G. uitdrukkelijk dat deze bron enkel informatie levert over de beschikbaarheid van de medische behandeling, maar niet over de toegankelijkheid van die behandeling.

In het kader van het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM in verband met terugkeer dient niet enkel de beschikbaarheid, maar ook de toegankelijkheid van de medische behandeling onderzocht te worden. Dit gebeurt in casu niet.

Het advies van dokter G. antwoordt evenmin op het door haar gekende attest van dr. L. F. van 26.11.2008 waarin deze uitdrukkelijk stelt (zie stuk): "Het is mijn overtuiging dat er in Kosovo geen adequate behandeling voor handen is aangezien patiënte in feite gans onbehandeld was voor haar aankomst in België. Zij kreeg noch orthopedische, noch reumatologische begeleiding en kreeg ook geen medicamenteuze therapie met enige kans op succesvolle evolutie, ondertussen wordt patiënte ook volledig gerevalideerd en reumatologisch op punt gesteld."

Aan dit dubbele gegeven - geen enkele adequate verzorging in het verleden in Kosovo en thans op punt gesteld - besteedt het advies van dokter G. niet de minste aandacht. Wat zij als advies geeft is een louter theoretische en betwistbare benadering van de medische situatie in Kosovo, zonder op ook maar enige manier rekening te houden met de specifieke en concrete situatie in hoofde van verzoekster.

Ook de door verzoekster zelf neergelegde rapporten van het UNKT en van het Nederlands Ministerie Buitenlandse Zaken-ambtsbericht(zie bijlagen) en die er in essentie op neerkomen dat ingewikkelde medische zorgen en langetermijnbehandelingen in Kosovo niet beschikbaar zijn, wordt door de beslissing (en door het advies van dokter Goorts) volledig genegeerd, laat staan dat ze specifiek weerlegd worden.

Er is een evidente schending van de motiveringsverplichting en van artikel 9ter vreemdelingenwet."

2.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat het advies van de ambtenaar-geneesheer zich beperkt tot de medische aspecten van de aanvraag en dat in de bestreden beslissing een uitgebreide motivering is opgenomen nopens de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst.

De verwerende partij wijst tevens op het belang van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij duidelijk de principes werden vastgesteld die het Hof aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De verwerende partij geeft een overzicht van deze rechtspraak en besluit dat het Hof er geen twijfel over laat bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van de ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Gelet op het hierboven beschreven belang dat de Belgische wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en aan de rechtspraak van het EHRM bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet

worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. *In casu* merkt de verwerende partij op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat zodat verzoekster niet aannemelijk maakt hoe de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg kan hebben.

Verzoekster toont volgens de verwerende partij niet aan dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met bepaalde door haar ingediende stukken.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat het kennelijk onredelijk was van de gemachtigde om zich bij het nemen van de bestreden beslissing te steunen op het verslag van de arts-attaché die daarenboven rekening hield met alle door verzoekster bijgebrachte stukken.

2.3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden aanvaard als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te verkrijgen. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.3.3.3. Verzoekster voert aan dat de arts-adviseur in haar advies verwijst naar informatie van de MedCOI-databank van 20 oktober 2011 en dat in voetnoot over deze informatie wordt gesteld dat zij enkel handelt over de beschikbaarheid van de medische behandeling en niet over de toegankelijkheid, terwijl in het kader van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in verband met terugkeer deze toegankelijkheid ook moet worden onderzocht.

Uit de stukken van het dossier, meer bepaald het advies van de arts-adviseur van 6 december 2011 dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd, blijkt inderdaad dat de informatie afkomstig uit de MedCOI-databank van International SOS van 20 oktober 2011 enkel betrekking heeft op de beschikbaarheid van medische behandeling in het land van herkomst en niet op de toegankelijkheid van de behandeling. In de bestreden beslissing wordt echter wel ingegaan op de toegankelijkheid van de medische zorgen:

"Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijk(e) opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Kosovo.

Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

De gezondheidszorg in Kosovo wordt georganiseerd op drie niveaus, gekenmerkt door een toenemende graad van specialisatie. Er wordt gewerkt via een systeem van doorverwijzing en voorgeschreven medicatie op basis van de beoordeling van de geconsulteerde arts zoals dat in de meeste systemen van gezondheidszorg het geval is, Kosovo kent vooralsnog geen publieke ziekteverzekering, maar de gezondheidszorgen worden geleverd en gefinancierd door de overheid vanuit het algemene budget.

Op het vlak van medicatie wordt gewerkt met een lijst van essentiële medicijnen, gebaseerd op de door de WHO ontwikkelde modellijst. De beschikbaarheid van de medicijnen op deze lijst wordt gegarandeerd door de regering en de medicijnen worden gratis aan de personen die ze nodig hebben verschaft.

Wat zorg en medicatie betreffen, kunnen personen die afhankelijk zijn van sociale bijstand, kinderen tot de leeftijd van 15 jaar, personen ouder dan 85 jaar en mensen met een chronische ziekte en mensen met een handicap genieten van gratis zorg en medicatie/ Als verzoekster er niet in slaagt het benodigde inkomen uit arbeid te verwerven, zal betrokkene via deze weg van de nodige zorg verzekerd zijn.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Kosovo - het land waar zij tenslotte meer dan 27 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp. Bovendien verklaarde verzoeker tijdens haar asielaanvraag dat onder andere 8 broers en zussen in Kosovo wonen. Aangezien haar vader €3000 kon betalen voor haar reis (eigen verklaring tijdens de asielprocedure) kan aangenomen worden dat ze hulp kan bekomen voor (tijdelijke) financiële hulp.

De bewering dat ingewikkelde behandelingen en lange termijnbehandelingen niet in voldoende mate beschikbaar zijn en dat haar behandelend geneesheer te Prishtina in 2005 vaststelde dat behandeling van de aandoening in Kosovo niet mogelijk was kan niet aanvaard worden gezien er verwezen dient te worden naar de gesloten omslag waarin wordt verduidelijkt dat behandeling en opvolging van de medische aandoening van verzoekster beschikbaar zijn in Kosovo.

Volgens verzoekster is alternatieve mantelzorg aangepast aan de noden van de gezondheidstoestand van verzoekster niet of nauwelijks beschikbaar in Kosovo. Volgens de evaluatie van de Arts-adviseur blijkt echter niet dat mantelzorg op dit ogenblik (nog steeds) strikt medisch vereist is bij de betrokkene (zie gesloten omslag). Er wordt bovendien niet vermeld op welke bronnen de bovenstaande bewering is gebaseerd, noch worden er bewijzen aangebracht dat deze algemene stelling op de individuele situatie van betrokkene van toepassing is.

De advocaat van betrokkene stelt in het verzoekschrift dat betrokkene afkomstig is van een klein dorp en dat de toegang naar de hoofdstad Prishtina niet eenvoudig is. Er worden in het verzoekschrift echter geen bewijzen aangebracht die deze bewering ondersteunen. Tevens blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat zij Kosovo reeds geruime tijd heeft verlaten om zich in een ander land te vestigen. Het gegeven dat betrokkene haar herkomstregio verliet om naar een ander land te verhuizen, toont alleszins aan dat zij heden geen hechte banden meer heeft met een specifieke regio in haar land van herkomst, en zich bijgevolg kan vestigen op een plaats / in een regio in Kosovo in de nabijheid van de benodigde infrastructuur. De toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen is bijgevolg voldoende gegarandeerd.

Wat betreft de bewering dat de Kosovaarse economie zich in een overgangsfase bevindt, dat de gezondheidszorg met veel tekortkomingen kampt, dat het systeem van doorverwijzing mank loopt en dat er nog veel werk is op het gebied van de uitbouw, modernisering en structurering van de gezondheidszorg en de bewering dat de financiering van de gezondheidszorg niet steeds op de eerste plaats komt dient er verwezen te worden naar het volgende.

"Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons.t/Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y/Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/ Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Moslim/Turkije, § 68)."

In het verzoekschrift haalt betrokkene aan dat er in het land van herkomst geen gelijkwaardige zorgen beschikbaar zijn. Het gaaf er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. Daarnaast geldt ook nog het volgende: "(...) L'article 3 ne fait pas obligation à l'Etat contractant de pallier lesdites disparités en fournissant des soins de santé gratuits et illimités à tous les étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire. »

Verder kan betrokkene een beroep doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven. "

Hieruit blijkt dat in de bestreden beslissing werd ingegaan op de toegankelijkheid van de medische behandeling. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij meent dat dit niet is gebeurd. Verzoekster toont evenmin aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn of niet zouden steunen op een correcte feitenvinding. De schending van artikel 3 van het EVRM zoals uiteengezet in het middel, kan niet worden aangenomen.

2.3.3.4. Verzoekster meent dat in het advies van de arts-adviseur niet wordt geantwoord op het door haar voorgelegde medisch attest van 26 november 2008 waarin gesteld wordt dat het de overtuiging van de arts is dat er in Kosovo geen adequate behandeling is aangezien verzoekster onbehandeld was voor haar aankomst in België. De arts deelt in dit attest mee dat verzoekster ondertussen volledig wordt gerevalideerd en op punt gesteld. Verzoekster meent dat de arts-adviseur in haar advies enkel een theoretische en betwistbare benadering geeft van de medische situatie in Kosovo zonder rekening te houden met de concrete situatie van verzoekster.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat rekening werd gehouden met al de medische attesten die verzoekster heeft voorgelegd, onder meer met dat van dokter L.F. van 26 november 2008. De arts-adviseur vermeldt in haar advies dat verzoekster sinds augustus 2008 in België wordt opgevolgd en behandeld door deze arts en dat zij ingrepen onderging. De arts-adviseur wijst er vervolgens op dat de voorgelegde medische attesten dateren van één jaar en zeven maanden geleden en dat er sinds april 2010 geen aanvullende medische attesten of verslagen omtrent de verdere evolutie van de beschreven medische problematiek werden voorgelegd. De arts-adviseur vermeldt dat de aandoening van verzoekster wel een aandoening is die bij uitblijven van adequate en ononderbroken behandeling een reëel risico kan inhouden voor verzoeksters leven en/of fysieke integriteit. Vervolgens worden de behandelingen- en opvolgingsmogelijkheden in Kosovo onderzocht. In de bestreden beslissing wordt de conclusie van de arts-adviseur vermeld en wordt de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in Kosovo onderzocht. Er wordt geconcludeerd dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een risico inhoudt in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat er geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar het land van herkomst geen inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG noch op artikel 3 van het EVRM.

Er werd bijgevolg rekening gehouden met het medisch attest van 26 november 2008. Door de verwijzing naar dit attest geeft verzoekster zelf aan dat zij inmiddels in België behandeld werd en dat zij in België volledig wordt gerevalideerd en op punt gesteld. Verzoekster geeft bijgevolg zelf aan dat haar medische toestand niet meer identiek is aan deze van in november 2008 zodat zij voor de zorgen die zij nu behoeft en de beschikbaarheid van deze zorgen in Kosovo, niet louter kan verwijzen naar een attest dat dateert van november 2008. Zoals reeds werd gesteld, heeft de arts-adviseur rekening gehouden met al de door verzoekster voorgelegde medische attesten, werd in het advies gesteld dat de zorgen waaraan verzoekster nood heeft, beschikbaar zijn in Kosovo en werd in de bestreden beslissing gesteld dat deze zorgen toegankelijk zijn voor verzoekster.

Waar verzoekster verwijst naar de door haar voorgelegde stukken, dient te worden vastgesteld dat deze dateren van januari 2007, 2003 en juni 2003 en dat verzoekster de actualiteitswaarde van deze documenten niet verduidelijkt. Deze documenten doen bijgevolg geen afbreuk aan de meer recente informatie waarvan gebruik werd gemaakt bij het geven van het advies en het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM zoals aangevoerd in het middel, kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET